

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תעה

ערב שבת קודש פ' תבוא, כ"ף אלול ה'תשפ"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ומאה ועשרים שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הו"ח ר' רחמים הכהן שיחי' בן מרגרט ע"ה דואק
לרגל יום ההולדת שלו לאויש"ט,
ש"ק פ' כי תבוא, כ"א אלול
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת ליליאן עלי'ה תחי'

ומשפחתם שיחיו דואק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

"ועניית ואמרת": אנא רחם והוצא אותנו כבר מהגלות! / משיחת ש"פ תבוא היתוש"א

זמן הגאולה

7

הקשר והשתייכות בין פ' תבוא לח"י אלול / פ' השבוע הזמן הנוכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

12

מי יעמוד כנגד אלו שלא רוצים לצעוק "משיח נאו" / לקט פתגמים קצרים בעניני גאולה ומשיח

כתב יד קודש

14

אחד מיסודות החסידות / צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"ם על שיחות מחודש אלול תשמ"ו

ב"ה, ליקום משיחתי כ"ק אלפזיר שליח, לט"י כבוד.

אין איינקום

א. אין הייטקער מדרה ווערט דערציילט די מצוה פון בכורים בריינגען, וועלכע באדארפען זיין פון די בעסטע שרייבט וואס עס האט אריינגעגעבען ארבעטן הקדושה, הגנה והכונן במהרה בסיני על ידי משיח צדקנו, ווען זי איז געווען א ארץ זבת חלב ודבש, און פון די ערשטע צייטליכע, און פון מען האט פאר זיך גענומען וואס פון די זעלבע, און מען האט דאס געבראכט אין בית המקדש, צו באדאנקן השם יתברך פאר דער ברכה וואס ער כרוך הוא האט אריינגעגעבען אפ די מצוה פון דער ערד, און די בכורים, זיינען גיט געווען ווי אנדערע קרבנות צו פארברענען אויפן מזבח, נאר צו ארוועקענען זיי דעם כהן.

פון דעם לערנען מיר ארויס, אין די ביידע קצוות: אז די תבואה ופירות הארץ, וועלכע וואקסען אויס נאך דעם ווי מען האט געשקערט (געזייהט) און געטראגן און און די אנדערע מלאכות וועלכע זיינען פארבונדען מיט י"אס וואקסען פון פירות הארץ, האט מען די ערשטע בעסטע פון זיי, גיט גענומען פאר זיך, נאר געמאכט פון דעם - קדושה, מיט דעם ארוועקענען דאס צום כהן. וואס ענווים צייטענווייז ערוועקט זיך א טענה, אז נאך דער גאנצער האראוואניע און מיה וו מען האט אריינגעלייגט אין דעם, איז אויב אפילו מען דארף ארוועקענען א טייל פון זיך, ארוועקענען אויף הייליגע צוועקען, איז פארוואס דארף דאס זיין דוקא פון די בעסטע און ענטפער. אבער ווען מען טראכט זיך אריין אין דעם - קונסט פון צו דעם פארשטאנד, אז די טענה קען זיין נאר, ווען עס פעלט די אמונה, אז די טרי האומה נתח ל"ה, און אזוי כהי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, אב נאמן אליינטראכטען - דעם מען אז דאס איז היטך פון אמונה פשוטה, וואס די אמונה פירט און האראן בא אלע אידען אן אויסנאם, מען דארף נאר די ארויס-בריינגען אז די זאל אויך ציינוועקענען אין דעם מאג טעלייכען לעבען.

כ"ק

אין

אין

אין

די צווייטע ארויסלעבונג פון דער זעלבער מצוה איז, דאס וואס די פיר ווערען גיט פארברענט אויפן מזבח אין בית המקדש, נאר זיי ווערען ארוועקגעגעבן צום כהן, וועלכער דארף זיי נוצען, זיי דען זיין פון בכורים. וואס דאס באגרייזט, אז אפילו דער טעם דיקער געשמאק אין געטיות, און מען פארברייטעט זיך ווי געקריגט אין מען הייליגע זיך - קען מען דאס אויסניצען אין קדושה (ווי דאס מילת המקדש פון הכהן), און דינען השם יתברך דורך עסען די פירות, אפ אויך ווי מען דינט השי"ת מיט אנדערע קרבנות דורכטן פארברענען זיי אין בית המקדש, ווי א קרבן עולה און ענליכעס.

פון דאס איז איינע פון די יסודות חרם האסערות, פון זיך צו דינען און מען זיינען השם יתברך, גיט נאך בעיקר ווערען און לערנען וזרה, נאר אויך פון עסען און בעסען, עסען, עסען, עסען - ביזנעס און לעבען דעם עסען עס איז נאר, זעלבסט פארשטענדליך, אז דער אנדער פאל פון דינען השם יתברך פארן א סיפער צוגרייטונג צו דעם, דער שר פון דעם איז נאך ברעסער, און אין דעם זין, איזא די מצוה פון בכורים דא אפילו בזמן הגלות און אפילו בחוץ לארץ, און אויך אין א פשוט'ן וואכענדיגען טאג, אפ ווען מען וואס פון היימיש הארצען אויף אלעס וואס מען האט, אז דאס איז וואס נתח ל"ה, ווערט דאס געהייליגט, ביז דאס ניצען דאס-קען א עבודה, עבודת השם יתברך.

בא דער מצוה פון בכורים כעסוטה, ווען דאס איז געווען בבית המקדש איז דאך דערנאך געווען בי ברכה, אז לשנת הבאה זאל ער נאך אסאל פקיים זיין די מצוה בשמחה, אזוי אויך היינט, דאס באנוצען און אויסניצען די נכסים - אייגענטום-וואס השם יתברך גיט, ווי השם יתברך פארלאנגט, בריינגט די כבדה פון השם יתברך, אז אויך לשנת הבאה זאל מען דאס קענען פקיים זיין און אין א פיל ברעסערן מאס, און מיט נאך מער צופרידענקייט און שמחה, ווי פון און אין (שמחה פון אפילו עסען) (קובץ שנה ד. חו"ב).

איז נאך, זעלבסטפארשטענדלעך, אז דער אנדער פאל פון דינען השם יתברך פאָדערט אַ טיפערע צוגרייטונג צו דעם, און דער שר פון דעם איז גרעסער. און אין דעם זין, איז די מצוה פון בכורים דא אפילו בזמן הגלות און אפילו בחוץ לארץ, און אויך אין א פשוט'ן וואכענדיקן טאג, אַז ווען מען זאָגט פון טיפן האַרצען אויף אַלץ וואָס מען האָט, אַז דאָס איז נתח ל"ה, ווערט דאָס געהייליקט, ביז אַז דאָס ניצן דאָס - קען ווערען אַן עבודה, עבודת השם יתברך.

אחד מיסודות החסידות

לפנינו צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ליקוט מדבריו אודות פ' תבוא מחודש אלול ה'תשט"ו (נדפס בלקו"ש ח"ב ע' 390 ואילך)

להלן פענוח הצילום כפי שנדפס בלקו"ש שם (הכתי"ק בא בהדגשה):

א. די היינטיקע סדרה דערציילט וועגן דער מצוה פון ברענגען בכורים, וועלכע דארף זיין פון די בעסטע פרוכט וואָס עס האָט ארויסגעגעבן ארצו הקדושה, תבנה ותכונן במהרה בימינו על ידי משיח צדקנו, ווען זי איז געווען אַן ארץ זבת חלב ודבש, און פון די ערשט-צייטיקע פירות, **איידער** מען האָט פאַר זיך עפעס גענומען פון **פירות**, און מען האָט דאָס געבראַכט אין בית המקדש, צו באַדאַנקען השם יתברך פאַר דער ברכה וואָס ער ברוך הוא האָט אַריינגעגעבן אין די **פירות** פון דער ערד. די בכורים זיינען ניט געווען ווי אַנדערע קרבנות, צו פאַרברענען אויפן מזבח, נאָר אַוועקצוגעבן זיי דעם כהן.

פון דעם לערנען מיר אַרויס, אין די ביידע קצוות: אַז די תבואה ופירות הארץ, וועלכע וואָקסן אויס נאָך דעם ווי מען האָט געאַקערט און געזייט און געטאָן די אַנדערע מלאכות וועלכע זיינען פאַרבונדן מיט דאָס וואָקסן פון פירות הארץ, האָט מען די ערשטע בעסטע פון זיי, ניט גענומען פאַר זיך, נאָר געמאַכט פון דעם - קדושה, מיט דעם אַוועקגעבן עס צום כהן. וואָס געוויס צייטנווייז דערוועקט זיך אַ טענה, אַז נאָך דער גאַנצער אַרעוואַניע און מי וואָס מען האָט אַריינגעלייגט אין דעם, אַז אויב אַפילו מען דאַרף אַוועקגעבן אַ טייל פון דעם אויף הייליקע צוועקן, איז פאַרוואָס דאַרף דאָס זיין דוקא פון די בעסטע און שענסטע? אָבער ווען מען טראַכט זיך אַריין אין דעם - קומט מען צו דעם פאַרשטאַנד, אַז די טענה קען זיין נאָר, ווען עס פעלט די אמונה אַז די פרי האדמה איז - **נתת לי ה'**, און **מען מיינט** אַז כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה. אָבער נאָכן אַריינטראַכטן - זעט מען אַז דאָס איז היפך פון אמונה פשוטה, וואָס די אמונה פשוטה איז פאַראַן ביי אַלע אידן אַן אויסנאַם, מען דאַרף זי נאָר אַרויסברענגען אַז זי זאָל אויך ווירקן אין דעם טאַג-טעגלעכן לעבן.

אַ צווייטע זאַך לערנען מיר פון דער זעלבער מצוה, פון דעם וואָס די פירות ווערן ניט פאַרברענט אויפן מזבח אין בית המקדש, נאָר זיי ווערן אַוועקגעגעבן צום כהן, וועלכער דאַרף זיי נוצן: **עסן א. ז. וו.** - ווי דער דין פון בכורים. - אַז אַפילו דער טעם־דיקער געשמאַק אין גשמיות, אויב מען גרייט זיך צו ווי געהעריק און מען הייליקט זיך, **מען ווערט אַ כהן** - קען מען דאָס אויסניצן אין קדושה (דורך **בריינגען** אין דעם בית המקדש **וכו'**), און דינען השם יתברך דורך עסן די פירות, אַט אזוי ווי מען דינט השי"ת מיט אַנדערע קרבנות דורכן פאַרברענען זיי אין בית המקדש, ווי אַ קרבן עולה און ענלעכעס.

און דאָס איז איינע פון די יסודות תורת החסידות, אַז מען קען דינען און מען דאַרף דינען השם יתברך, ניט נאָר בעת **און דורך** דאַוונען און בעת **און דורך** לערנען תורה, נאָר אויך בשעת עסן און מיטן עסן, **בשעת דעם** טאָן עסק - ביזנעס - און מיט דעם עסק. עס

"וענית ואמרת": אנא רחם והוצא אותנו כבר מהגלות!

היות שה"וענית ואמרת" בא מיהודי - שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" - מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל ● בלשון המשנה - "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו" - רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה - יש בכחו של יהודי (לפועל שהקב"ה י) בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש! ● זה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את עבודת בני" לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה', ואיך "ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז - לבטל מיד את הגלות ● משיחות ש"פ תבוא, כ"א אלול ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית

א. [.] אע"פ ש"תבוא (אל הארץ)" הוא הכנה והקדמה לקיום המצוות בכניסה לארץ ישראל - אבל בהיותם פעולה וסדר עבודה **דבני**, יש בזה ("תבוא") גופא תכלית לעצמו (נוסף לזה שזוהי הקדמה להבא לאח"ז), שכולל (בפרט זה) את כל עניני העבודה.

וזהו גם התוכן דתיבת "תבוא" עצמה: גם בתחלת עבודתו של יהודי, כאשר הוא אוזן רק ב"תבוא" (עוד קודם שמקיים מצוה) - צריך הוא "להכנס" (תבוא) בזה **בפנימיות**, בידעו שב"תבוא" גופא נמצאת תכלית העבודה ברגע זה, שכוללת - ונותנת רק הכח - לעשות את העבודה שלאחרי זה: "וירשתה וישבת בה", והמצוה דהבאת ביכורים ומקרא ביכורים, עד - כללות קיום הברית בהמשך הפרשה.

(1) ראה לקו"ש ח"ט ע' 245.

ולהוסיף, ששם הפרשה "תבוא" מרמז שה"תבוא" הוא באופן **ודאי** (אין המדובר כאן אודות הציווי להכנס לארץ ישראל) - וה"כי" מבטא את הסדר שבו זה יהי' - שדבר ודאי שיהי' "תבוא אל הארץ וירשתה וישבת בה", ובאופן ד"והי' כי תבוא" - אין והי' אלא מיד³, עד שמיד מקיימים את מצות ביכורים.

*

ב. ענין הנ"ל יש לו שייכות מיוחדת עם חודש אלול - הזמן דחשבון הנפש⁴ על השנה

(2) ראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 811 הערה 22.

(3) ספרי ריש פרשתנו.

(4) ראה סה"מ תרצ"ו ס"ע 141 ואילך. תרח"ץ ס"ע טו. סה"מ אידיש ע' 75. 129. וראה לקוטי מהרי"ל הל' ימים הנוראים. ל"ת האריז"ל עה"פ ובכתה ג' ירח ימים (תצא כא, יג). טואו"ח ר"ס תקפא. לקו"ת פ' ראה לב, א.

שעברה ושל ההכנה לשנה הבאה:

חודש אלול – ר"ת "אני לדודי ודודי לי"⁶ – הוא זמן שבו כל יהודי מרגיש קרוב להקב"ה, וקירבה הקשורה עם אהבה, כמודגש בהביטוי "דודי"⁷. וכמשל הידוע של אדמו"ר הזקן⁸, שבחודש אלול הקב"ה הוא כ"מלך בשדה", "ואז רשאים (ויכולים)⁹ כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם", וכל אחד יכול לבקש ממנו כל מה שהוא צריך,

ובזה מודגש עוד יותר התוכן ד"ביכורים" – התאחדות בני עם הקב"ה ומתוך קירוב ואהבה ("דודי") מצד חשיבותם של בני אצל הקב"ה: ובנוסף לזה הרי אין בזה שום תנאים, שצריך להיות תלמיד חכם, לומד תורה או מקיים מצוות וכיו"ב, אלא "כל מי שרוצה" יכול לקבל את פניו והוא "מקבל את כולם בסבר פנים יפות". וענין זה מדגיש את המעלה העצמית דבני – בהיותם "ראשית תבואתה" דהקב"ה – הרי הם מאוחדים עמו באהבה עמוקה (מבלי הבט על מעמדם ומצבם בגלוי ובחיצוניות).

וענין זה נמצא בהדגשה יתירה בכך ש"אני לדודי ודודי לי" (ר"ת אלול) מתחיל ב"אני" – עצם המהות של יהודי, כפי שהוא נמצא ב"אני" (מציאותו) שלו, בכל מצב שהוא – הרי הוא נמשך ומתקשר מעצמו (באתערותא דלתתא) עם "דודי" (הקב"ה), וזה ("אני לדודי") דוקא מביא אח"כ גם את ה"דודי לי", הקשר והאהבה דהקב"ה לבני¹⁰.

(5) ש"ש ו, ג.

(6) אבודרהם סדר תפלת ר"ה ופירושה פ"א. סדר היום (בסדר ר"ח אלול). הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' פב הערה 67.

(7) ראה ב"ח לטור שבהערה 4.

(8) לקו"ת שם.

(9) הוספת-ביאור כ"ק מו"ח אדמו"ר בסה"מ ה'ש"ת ע' 167.

(10) משלי כז, יט.

"כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם": עי"ז ש"לב האדם" התחתון משתוקק באהבה "לאדם" העליון – "אני לדודי", הרי זה מביא אח"כ את ה"דודי לי" ד"לב האדם" העליון "לאדם" התחתון.

ויש לומר, שזה שיש בכחו של יהודי (כפי שהוא במעמד ומצב ד"אני") לפעול (עד גם לעורר את ה"דודי לי") – מבטא את כחו בהיותו "ביכורים" שמונחים "לפני ה' אלקיך", "ישראל וקוב"ה כולא חד"; ובכדי שלא יהי נהמא דכיסופא¹¹, ה"ז בא בגילוי עי"ז שיהודי נמצא למטה בעולם שמעלים ומסתיר על שייכותו הגלוי עם הקב"ה, בכדי שהוא – ע"י עבודתו ("אני") – יגלה זאת.

עד שזה מביא גם שלימות בקיום התומ"צ – כמרומו בחמשת הראשית-יבות ד"אלול" כנגד תורה עבודה וגמילות חסדים, תשובה וגאולה (כמדובר בשנים שעברו¹²) – כמרומו במלה "לב"¹³ (מקום משכן האהבה ד"דודי" (אהבה) – "לב האדם לאדם"), שהוא בגימטריא כ"ב בצירוף י', ויש לומר שזהו כנגד כ"ב אותיות התורה שמתגלים ע"י עשר כחות הנפש דיהודי, שע"ז נעשה ביחד – "לב" – ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, שאז ישנה שלימות גילוי ההתאחדות ד"לב האדם לאדם", "אני לדודי ודודי לי".

ג. ומזה ישנו לימוד לפועל – בנוגע לחשבון הנפש שכל אחד צריך לערוך בחודש אלול על העבודה דשנה שעברה, על מנת להשלים את החסר או את מה שלא נעשה בשלימות; וגם לערוך הכנות מתאימות לעבודת השנה הבאה:

בהתחשב בכך שכל יהודי הוא "ביכורים"

(11) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת זו, רי"ש ע"ד.

(12) לקו"ש תכ"ט ע' 272 ואילך. וש"נ.

(13) ולהעיר, שהמשל דמלך בשדה הוא בלקו"ת דף לב.

המדרש: "אם ראית דור מחרף ומגדף צפה לרגלו של משיח, מה טעם, אשר חרפו אויבך ה' אשר חרפו עקבות משיחך, וכתוב בתרי' ברוך ה' לעולם אמן ואמן", אשר, מלחמה זו נעשית ע"י גילוי אור החסידות (גילוי האור דמשיח בן דוד), וחיזוק האמונה בגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו [..]. ונמצא, שהתייחדות ישיבת תומכי תמימים בט"ו אלול מוסיפה עוד יותר בבירור ובוודאות ד"תבוא אל הארץ... וירשתה וישבת בה", תיכף ומיד. (משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

הענין ד"תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה – אינו נתון לבחירת האדם

בנוגע לעצם הענין ד"כי תבוא" – זהו דבר ברור שזה יהי: בכלל אומרים ש"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב" וההיפך מזה, ואצל יהודים צריך להיות "ובחרת בחיים"; אבל בנוגע לענין ד"כי תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה – זה לא נתון לבחירת האדם, אין לו בזה ברירה כלל, זהו דבר בטוח שיהי "כי תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה, כיון שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא הקב"ה יוציא אותנו משם ומי יאמר לו מה תעשה;

אבל כיון שהכוונה היא שעבודת האדם תהי' בדרך הטבע, לכן נותנים ליהודי רגע להתכונן לזה – "כי תבוא" לשון עתיד, אבל "תבוא" לשון עתיד הוא אפילו לגבי הרגע שלפני-זה, זאת-אומרת, שמיד לאחרי הרגע האחרון של ההכנה וחינוך נהי' "תבוא אל הארץ". וכאמור – אין על כך ברירה כלל; יש בחירה מה לעשות לאחרי ה"תבוא", אבל על עצם הענין של "תבוא" – אומר הפסוק בפשטות, הודעה פשוטה: "כי תבוא אל הארץ!" (משיחת ש"פ תבוא ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המשך פענוח הכתי"ק מעמוד 15:

ביי דער מצוה פון בכורים כפשוטה, ווען דאָס איז געווען בבית המקדש, איז דאָך דערנאָך געווען די ברכה אַז לשנה הבאה זאָל ער נאָכאַמאָל מקיים זיין די מצוה בשמחה, אַזוי אויך היינט, דאָס באַנוצן און אויסניצן די נכסים - אייגנטום - וואָס השם יתברך גיט, ווי השם יתברך פאַרלאַנגט, ברענגט די ברכה פון השם יתברך, אַז אויך לשנה הבאה זאָל מען דאָס קענען מקיים זיין און אין אַ פיל גרעסערער מאָס, און מיט נאָך מער צופרידנקייט און שמחה, וואָרום עס דאַרף דאָך זיין - מעלין בקודש.

מי יעמוד כנגד אלו שלא רוצים לצעוק "משיח נאו"

הקטע הבא הינו רשימה מילולית מסרט ההקלטה משיחת ליל הושענה-רבה ה'תשמ"ג, בתרגום חפשי ללה"ק – בעריכת מערכת "יחי המלך" (בלתי מוגה)

ישנה שיחה ארוכה שאמר הרבי נ"ע (וכפי שנשיא דורנו קורא לה בשם מאמר), והתחיל את השיחה בזה ש"כל היוצא למלחמת בית דוד גט כריתות כותב לאשתו".

וביאר זאת (כמו את תוכן השיחה כולה) – שזה הולך על הפעולה שלו – ההתייסדות על-ידו דישיבת "תומכי-תמימים", לעשות ה"נרות להאיר" שיאירו אח"כ את כל העולם (כפי שהוא מבאר שם), עד ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריך להלחם עם "חרפו אויבך הוי' חרפו עקבות משיחך", אלו שלא רוצים שיצעקו "משיח נאו" – אע"פ שהם עצמם רואים את ההוראה ברורה בגמ' שזהו "עקבות משיחך" –

זקוקים לאלו שיעמדו כנגדם, וזה נקרא "מלחמת בית דוד" – הארה של משיח (כפי שהוא אומר שם ומבאר באריכות) וגילוי של משיח...

צבא מיוחד שילחם עם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" ויבטלם

ידועה השיחה של כ"ק אדנ"ע (שנמסרה ונדפסה עוה"פ ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) בענין של "כל היוצא למלחמת בית דוד", שבה נתבאר תפקידם של תלמידי התמימים, ונקודת הדברים – שכיון שב"עקבות משיחך" ישנם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", יש צורך בצבא מיוחד בעל כחות מיוחדים שילחם עמהם ויבטלם, וזהו תפקידם של תלמידי התמימים, "חיילי בית דוד", אשר, ע"י עבודתם בגילוי והפצת אור החסידות (יפוצו מעינותיך חוצה) פועלים ביאת המשיח בפועל ממש.

(משיחת ליל ועש"ק פ' תבוא, ט"ו אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

התייסדות ישיבת תו"ת מוסיפה עוד יותר בוודאות ד"תבוא אל הארץ"

תלמידי תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד", שתפקידם ללחום עם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" ("התאחרות משיחך שמתאחר לבוא ואומרים שלא יבוא לעולם"), כדברי

שאותם צריכים להביא "לפני הוי' אלקיך" בבית המקדש, וזה צריך לחדור בכל חייו, גם בעניני החול שלו – לא רק בימי השבת וימים טובים, לא רק בחודש אלול וחודש תשרי (המרובה במועדות¹⁴), אלא במשך כל השנה – מובן עד כמה צריך הוא להזהר בכל מה שהוא עושה.

אפילו כאשר מדובר אודות מחשבה, דיבור או מעשה יחידי שנראה פחות ערך בהשוואה לשאר מחשבותיו, דיבוריו או מעשיו – אבל כאשר מתבונן בזה כראוי, שגם המחשבה, דיבור או מעשה הוא חלק מ"ביכורים" שמובאים לבית המקדש, לפני ה' אלקיך – והכהן אשר יהי' בימים ההם מקפיד על כל תנועה שלו – ודאי שישתדל ויתחזק שכל דבר הכי קטן, כל פרט בהנהגתו, ייעשה במלוא תשומת הלב והזהירות.

ואם כן הוא בכל ימי השנה, ה"ז כמה פעמים ככה האחריות והזהירות – ביחד עם הזכות – בעמדנו בחודש אלול, חודש החשבון דכל השנה שעברה, וחודש ההכנה לכל השנה הבאה, ובפרט בשנים-עשר הימים האחרונים דחודש אלול שהם כנגד י"ב החדשים, יום לחודש¹⁵ – מובן עוד יותר, עד כמה צריכים לייקר כל רגע ביום (בהיותו כנגד חודש שלם), בעשיית חשבון הנפש המתאים וההכנה לשנה הבאה!

ובפרט שנוסף על חודש הסגולה דאלול – הרי זו שנת סגולה תנש"א, ר"ת ה' תהא שנת נפלאות אראנו, והכנה לשנת תשנ"ב, ר"ת תהא שנת נפלאות בכל, ויש להוסיף בינה – עם מעלת הבינה לגבי חכמה (ראי', אראנו), וחיבור שניהם יחד – הבן בחכמה וחכם בבינה, כמבואר בכ"מ¹⁶.

14) ראה ב"י אור"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז שם ס"ב.

15) סה"ש תש"ג ע' 177. 179.

16) ספר יצירה פ"א מ"ד. וראה סה"מ תרנ"ט ע' עד ואילך. ובכ"מ.

ונוסף על עבודת עצמו בכל הנ"ל, צריכים לדאוג גם להשפיע על יהודים אחרים שמסביבו שגם הם יעשו את עבודתם בשלימות בחודש אלול, ובימי הסליחות, ואח"כ גם בחודש תשרי.

ועוד ועיקר – לעורר שוב אודות ההשתדלות לספק את צרכי החג לכל המצטרפים בזה, ולפני זה – הצרכים דראש השנה ("אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו"¹⁷), ועד"ז בימים שבניתיים ובמשך כל חודש תשרי.

ד. בכל הנ"ל נוסף לימוד מיוחד בנוגע להגאולה, שצריכה לבוא תיכף ומיד ממש (ע"פ כל הסימנים):

השלימות ד"תבוא אל הארץ" (וקיום מצות ביכורים בפשטות) תהי' בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהי' "כימי צאתך מארץ מצרים"¹⁸, כמדובר בפרשת ביכורים.

כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא – כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב – מובן שה"וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאיין כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" – צריכה להיות בקשה מיוחדת "עד מתי!?!... שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

והיות, שה"וענית ואמרת" בא מיהודי – שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" (כולל בפירושו לפני – בפנימיותו, כנ"ל) – מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל [כפי שה"נצעק אל ה"י¹⁹ בגלות מצרים "וישמע ה' את קולינו גו'

17) נחמ"ח, י.

18) לשון הכתוב – מיכה ז, טו.

19) פרשתנו כו, ז.

עבודת בני לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה, ואיך "ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז – לבטל מיד את הגלות, ולהוציא את כל הענינים הטובים והנעלים שנמצאים בגלות, עד – לעשות מ"גולה" שתהי "גאולה" (ע"י גילוי האלף דאלופו של עולם – הכוונה העליונה – בגלות²⁴), המעלה דתשובה שבאה ע"י הירידה בגלות.

ואע"פ ש"אחטא ואשוב כו' אין מספיקן בידו לעשות תשובה"²⁵ – אבל הקב"ה שלח את בני לגלות ("לא ברצוננו הלכנו לגלות כנ"ל) – אלא זה בא עי"ז ש"נורא עלילה על בני אדם"²⁶ רק בכדי להעלות את בני למעלה יותר; ובמילא, ע"י "ועניית ואמרת" דבני יש בכחו לבטל את ההעלם וירידה לפי שעה דגלות, ולהכניס ולגלות בזה את האלף – אלופו של עולם – הגאולה האמיתית והשלימה.

ויהי רצון, שע"י ה"ועניית ואמרת" דיהודי, שמבקש וצועק להקב"ה: אנה רחם והוצא כבר את בני מהגלות, והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו –

ויהי רצון מהשם שזה יפעל את פעולתו, ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, וכל בני הולכים – "תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו",

"ועניית ואמרת" – שיהי תיכף ומיד ממש.

(24) ראה לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

(25) משנה סוף יומא.

(26) תהלים סו, ה. תנחומא וישב ד.

ויוציאנו ביד חזקה גו' ויביאנו גו' ויתן לנו את הארץ הזאת", עד יתירה מזה – ש"טרם יקראו ואני אענה"²⁰: היות שישנה המציאות דקורא (יהודי), והוא נמצא במצב ד"יקראו", אין הקב"ה ממתין עד שתהי הקריאה בפועל, אלא "טרם יקראו ואני אענה".

ואע"פ שידוע פתגם רבותינו נשיאינו (שנדפס ומפורסם²¹), ש"לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא ברצון ה' כו" – הרי זה מדובר כפי שיהודי נמצא עם הרצון הפרטי שלו ("רצוננו", שהוא נפרד ח"ו מרצון ה') בעולם הזה הגשמי בעובדין דחול וכו'; אבל כפי שיהודי הוא "חד" עם קוב"ה, ובפרט בחודש אלול (שאז יש מצב ד"אני לדודי ודודי לי") אין לו את רצונו הפרטי, אלא בלשון המשנה²² – "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו" – רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה – יש בכחו של יהודי (לפעול שהקב"ה י) בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש!

– ענין הגלות הרי אינו שייך לבני כלל וכלל. כיון שמקומו של יהודי הוא – סמוך על שולחן אביו²³, "לפני ה' אלקיך" בבית המקדש. וזה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את

(20) ישע"י סה, כד. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

(21) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – נדפסה בסה"מ תרפ"ז ע' קצו. ובכ"מ.

(22) אבות פ"ב מ"ד.

(23) ראה ברכות ג, סע"א.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

התמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך"

[. .] בהמצאנו בחושך דעקבתא דמשיחא, כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", לא ניכר לכאורה שמתקרבים אנו יותר ויותר למצב של גאולה, ועד שישנם כאלו החושבים שתהי לגלות "אריכות ימים" ר"ל...

[ומשום כך לא נמנעים מללחום עם כל דבר רוחני בשביל השגת יותר גשמיות, כי אילו האמינו אשר משיח בא "נאו" ממש – שבבואו יתגלה לעין כל שאמיתית המציאות של כל נבואה היא הרוחניות השופעת בו – מה מקום ללחום נגד רוחניות?!]

ישנה ההוראה משיעור תהלים דיום י"ח בחודש, שבסופו מדובר אודות אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", דלא זו בלבד שאין מחכים שמשיח יבוא "נאו" ממש ("אט אט קומט משיח") כי נמצאים אנו ב"עקבות משיחך", אלא עוד זאת, הם **מחרפים** "עקבות משיחך".

וזאת היא השליחות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים (שנתייסדה ביום ח"י אלול, כנ"ל) – וכשיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע הידועה "כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו" [שכ"ק מו"ח אדמו"ר חזר עלי' גם פה בארצות הברית בקשר להתייסדות ישיבת תומכי תמימים דארצות הברית] – שהתמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך".

דלא זו בלבד שאצלם מאירה האמונה בביאת המשיח בכל תקפה, אלא עוד זאת, שהם ישיעו גם על בני"ש שבסביבתם להאמין ולחכות לביאת המשיח (שזהו תפקידם של תלמידי ישיבת תומכי תמימים – להיות "נרות להאיר").

ומסיים במזמור התהלים – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", שהובטחנו בנצחון מלחמה זו [שזהו התוכן של תיבת "אמן", כדאיתא בסוף נזיר דעניית אמן היא בדוגמת "גבורים נוצחים"], ולא רק נצחון באופן שמבטלים ההתנגדות והחירוף נגד "עקבות משיחך", אלא שהמנגדים עצמם נהפכים לטוב.

(משיחת ח"י אלול ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

משיחא, שאז "תבוא אל הארץ . . וירשתה וישבת בה" בתכלית השלימות, ובמילא, גם עבודת ההכנה בזמן הזה נעשית בתכלית השלימות.

התפשטות החסידות מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ"

ה. והדגשה יתירה בזה – לאחר הפצת המעיינות חוצה (תוכן הענין דח"י אלול) בתכלית ההתפשטות עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בהתאם לציווי בפ' תבוא ו'וכתבת גו' את כל דברי התורה הזאת באר היטב²⁸, "בשבעים לשון"²⁹ – ע"י נשיא דורנו³⁰, שעל ידו נעשה פירסום והפצת תורת החסידות גם בלשונות דאזה"ע.

והענין בזה:

הצורך בכתיבת התורה, כולל פנימיות התורה, "בשבעים לשון", כשעומדים בסמיכות לזמן ד"תבוא אל הארץ" (בגאולה האמיתית והשלימה) הוא – בשתיים:

א) בשביל אוה"ע, שהרי לעתיד לבוא נאמר "ועמדו זרים ורעו צאנכם"³¹, ובלשון ההפטרה דשבת זו: "ובנו בני נכר חומותיך ומלכיהם ישרתונך"³², ויתירה מזה: "אז³³ אהפוך אל עמים שפה ברורה (לשון הקודש)³⁴ . . לעבדו שכס אחד", ולכן, צריכה להיות ההכנה בזמן הזה – ע"י לימוד עניני התורה השייכים אליהם, כולל – עניני אמונת ה' כו' שנתבארו בתורת החסידות, ע"י התרגום בלשונם, שפות שאינן ברורות.

ב) גם בשביל בני" – דמכיון שהגאולה צריכה לבוא באופן ד"אחישה"³⁵, אין זמן להמתין עד שיוכלו ללמוד ולהבין תורת החסידות (יפוצו מעיינותיך חוצה – הכנה לביאת המשיח) בלשון הקודש (שהרי – רובם ככולם – עדיין אינם מבינים לשון הקודש), אלא, צריכים ללמוד עמהם תיכף, בלשון עם ועם.

ובכל אופן, התפשטות והפצת החסידות בלשונות דאזה"ע – מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה, אשר, ענין זה פועל (כאמור) גם על עבודת ההכנה בזמן הזה.

(משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו – מוגה)

(28) כז, ח.

(29) פרש"י עה"פ. ולהעיר ש"היטב" במספר האחורי בגימטריא שבעים (רא"ם, גו"א ולבש האורה עה"פ. ועוד).

(30) להעיר שיום הסתלקותו – שלימות עבודתו בעלמא דין – (בעשירי יח' קודש) בחודש שבט, אשר, בראש החודש (ובכל יום שבו) "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם" (דברים א, ג-ה. ובפרש"י. וראה שיחות ש"פ שמות וש"פ ורא"ה שנה זו).

(31) ישע"י סא, ה.

(32) שם ס, י.

(33) צפני"ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

הקשר והשייכות בין פרשת תבוא לח"י אלול

א. הקביעות דשבת פ' תבוא היא לעולם בסמיכות לח"י אלול – יום הולדת שני המאורות הגדולים, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן¹ - בשבוע דפ' תבוא, או בימי השבוע שמתברכים משבת² פ' תבוא (כבקביעות שנה זו).

והנה, ידוע³ שמועדי השנה (כולל – ח"י אלול⁴) מרומזים גם בפרשיות התורה שקורין בזמנים אלו.

וכתורת אדמו"ר הזקן⁵ (בעל יום ההולדת דח"י אלול) שצריכים "לחיות" עם הזמן, כלומר, שחייו של יהודי, חיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמעשה דיבור ומחשבה כו', צריכים להיות חזורים בעניני התורה שקורין ולומדים באותו זמן – פרשת השבוע⁶.

ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות דח"י אלול לפ' תבוא – בנוגע לעבודה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁷, כדלקמן.

ב. ביאור ההוראה דפ' תבוא – כפי שבאה בשמה של הפרשה⁸, "תבוא":

התחלת הפרשה, "וה' כי תבוא אל הארץ"⁹ – אינה אלא הקדמה לציונים שצריכים

צורך בנתינת כח מיוחדת – ע"י נשיא הדור, אדמו"ר הזקן, ובתוספת ביאור והסבר – ע"י אדמו"ר האמצעי, שנתמנה ע"י אדה"ז למדריכם של החסידים.

(7) אבות פ"א מ"ז.

(8) ראה לקו"ש ח"ה ע' 58. וש"נ. ועוד. ולהעיר מתורת בעלי יום ההולדת דח"י אלול ש"שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, מהוה ומח' את הדבר הנקרא בשם זה" (הובא מאדה"ז בשעה"ה"א בתחלתו. לקו"א להל"מ סרמ"ד. או"ת להל"מ ד, סע"ג ואילך).

(9) להעיר גם מהקשר לשיעור היומי ברמב"ם (הל' טומאת מת* רפ"א): "ארץ העכו"ם, בתחילה גזרו על גושה . . חזרו וגזרו על אוריה שיטמא כו", אשר, בענין זה מוגדשת ביותר מעלתה של "הארץ" ארץ ישראל –

(* להעיר מהשייכות דתחיית המתים לרבינו זקן (בעל יום ההולדת דח"י אלול) - כידוע פתגם גדולי החסידים על רבינו זקן שהוא "מחיי המתים". כו, חידושו של רבינו זקן הוא - גילוי תורת חסידות חב"ד, בלבושי ההשגה דחב"ד שבנפש, עד לשכל האנושי והטבעי, וזוה"ע דתחיית המתים בעבודה הרוחנית - שהרי, אין לך דבר קר (ענין של מיתה) כשכל האנושי והטבעי, וכשהשכל מבין ומתפעל מהשגה אלקית, איזו דאס דער אמת'ער תחיית המתים" (קונטרס תורת החסידות רפ"ד. "היום יום" - י"א סיון).

(1) שיחת ח"י אלול תש"ג (סה"ש תש"ג ע' 141 ואילך).

(2) ראה זח"ב סג, ב. פח, א.

(3) ש"לח חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצז, א).

(4) כידוע שנקרא יו"ט ומועד – ראה בארוכה סה"ש ע' 140 ואילך. סה"ש תש"ה ע' 122 ואילך.

(5) "היום יום" - ב' חשוון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

(6) והחידוש שבזה לגבי כללות הענין ד"הם (תורה ומצוות) חיינו" – לא רק באופן כללי, אלא גם באופן פרטי (פרשת השבוע, ובפרשת השבוע גופא – כפי שנחלקת לשבעה חלקים, כנגד שבעת ימי השבוע), וענינו בעבודה – שלא זו בלבד שהתורה היא בבחי' חיות כללי, כי אם, שנמשכת גם בחיות פרטי, שבא

בהתגלות בחיי הנשמה בגוף, בחיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, היינו, שהחיות דגוף הגשמי הוא – תורה.

ועפ"ז יש לבאר את הסיבה לכך שגם גדולי זקני החסידים התייגעו על ביאור תורה זו, עד שלאחרי כמה זמן נתבארה תורה זו ע"י אדמו"ר האמצעי (כמסופר בסה"ש שם) – מצד גודל החידוש שבדבר, כאמור, שהתורה נמשכת באופן דחיות פרטי כו', אשר, זוהי עבודה נעלית ביותר באופן שבאין-ערוך כו', ויש

(34) ראב"ע שם, ת. מהר"י קרא, רד"ק, מצו"ד ומצו"צ עה"פ.

(35) ישע"י שם, כב (סיום וחותם ההפטרה דשבת זו). וראה סנהדרין צח, א.

ולהעיר משערי אורה (שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך) אודות העילוי ד"בעתה" לגבי "אחישה", שאז מספיקים לברר את כל ניצוצות הקדושה, ולא נאבד אפילו ניצוץ הכי קטן, משא"כ ב"אחישה" כו'. אמנם, ה"אחישה" בימינו אלו (להיותו לאחרי ה"בעתה", שהרי "כלו כל הקיצין" וה"אחישה" – אינו אלא ביחס להסרת איזו סיבה שונה ומשונה שעדיין מעכבת את הגאולה), הרי כולו למעילותא.

לקיימם לאחרי הכניסה לארץ, כלומר, לאחרי ש"תבוא אל הארץ", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' וגו'"¹⁰. ועד"ז בהמשך הפרשה – "ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב"¹¹; "אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן גו"¹².

כלומר, בפ' תבוא לא מדובר אודות הציווי דכניסה לארץ, כיבוש וחלוקת הארץ (שכבר נאמר בפרשיות שלפנ"ז¹³), כי אם, אודות קיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ; ואילו הענין ד"כי תבוא אל הארץ" הוא – שמכיון שכבר יודעים בבירור ובוודאות גמורה ש"תבוא את הארץ" תיכף ומיד, אזי, בא הציווי על ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ. ואעפ"כ, שם הפרשה הוא "תבוא", כלומר, לא על שם הציוויים לאחרי הכניסה לארץ (תוכן הפרשה), כי אם, על שם הידיעה והוודאות ד"תבוא אל הארץ" (הקדמה לתוכן הפרשה).

וטעם הדבר – כי, כשיודעים בבירור ובוודאות ש"תבוא אל הארץ", תיכף ומיד, אזי, גם ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ נעשית באופן אחר לגמרי.

יהודי צריך להיות חזור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ"

ג. ומזה למדים הוראה בנוגע לעבודה בפועל בימינו אלו:

שלימות הענין ד"תבוא אל הארץ", הוא – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחרי גלות¹⁴, שאז יהי קיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁵.

וההכנה לזה – כללות העבודה דקיום התומ"צ בזמן הגלות, ובמיוחד בסוף זמן הגלות, ובלשון הספרי¹⁶: "אע"פ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינים במצוות, שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים", "כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה"¹⁷, שכן, ע"י קיום התומ"צ בזמן הזה, באופן ד"ציונים"¹⁸, זוכים לקיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", לאחרי ש"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה.

ועל זה באה ההוראה והלימוד משם הפרשה – "תבוא":

כדי שעבודת ההכנה לקיום התומ"צ "כמצות רצונך" לאחרי ש"תבוא אל הארץ" (ע"י

- 13) פינחס כו, נב ואילך. מסעי לג, נ ואילך. ועוד.
- 14) מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.
- 15) ראה בארוכה תוי"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד). אוה"ת שם (כרך ו) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ובכ"מ.
- 16) עקב יא, יז. הובא ונת' ברמב"ן אחרי יח, כה.
- 17) רמב"ן שם.
- 18) ל' הכתוב – ירמ'י לא, כ. ספרי ורמב"ן שם.

כיתרון האור מן החושך כו'. ולהעיר גם מסיום וחותרם השיעור: "חזקת דרכים של עולי בבל טהורות אע"פ שהן מובלעות בארץ העכו"ם" – שההליכה לארץ ישראל (שע"י "תבוא אל הארץ") פועלת טהרה אפילו בדרכים שמובלעות בארץ העכו"ם, והטהרה בחזקתה לאחרי כו"כ מאות שנים.

- 10) כו, ב.
- 11) כז, ב-ח.
- 12) שם, יב.

קיום התומ"צ בזמן הגלות) תהי' כדבעי – יש צורך שיהודי יהי' חזור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", כניסה וביאה לארץ בפועל ממש, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה",

שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר בנקל על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב"¹⁹, בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד, ותיכף ומיד – "תבוא אל הארץ". וירשתה וישבת בה"²⁰.

ד. עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפ' תבוא לח"י אלול:

ח"י אלול הוא – יום הולדת דהבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שענינים – גילוי והפצת תורת החסידות, החל מגילוי תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט, עד לגילוי תורת חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן²¹.

וע"פ הידוע²² גודל העילוי דיום הולדת של צדיקים, שאז "מזלו"²³ גובר²⁴ – מובן, שביום זה ישנה התגברות יתירה בגילוי והפצת תורת החסידות.

והנה, גילוי והפצת תורת החסידות מהוה הכנה לביאת המשיח, כידוע²⁵ מה ששמע הבעש"ט בהיכל משיח מפיו של משיח, במענה על שאלתו "אימת אתי מר" – "בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה", והרי עיקר העיקר ד"יפוצו מעינותיך חוצה" נעשה ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד²⁶, באופן ד"תפרנסון"²⁷, בהבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

וזוהו הקשר דפ' תבוא לח"י אלול – שלאחרי גילוי והפצת תורת החסידות (תוכן הענין דח"י אלול), ניתוסף עוד יותר בבירור ובוודאות שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ", דמכיון שנתקיים כבר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", נסללה הדרך ל"אתי מר", ביאת מלכא

19) פרשתנו כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. של"ה סוף פרשתנו (שפז, א). תניא פכ"ז. ובכ"מ.
20) ראה גם שיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ס"ד.

21) להעיר, שענינים של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן מרומז גם בפסוק "היום הזה נהיית לעם" (כז, ט) שבפ' תבוא: ענינו של הבעש"ט – כידוע שהנהגתו של הבעש"ט הייתה לחזור בעירות ומושבות בני"ו ולהביאם שייאמרו "ברוך השם" וכיו"ב (סה"מ אידיש ע' 138 ואילך), היינו, גילוי והתעוררות נקודת היהדות, שזוהו תוכן הענין ד"היום הזה נהיית לעם". וענינו של אדמו"ר הזקן – כפי שמבאר אאמו"ר (לקוטי לוי"צ לזח"ג ע' שפח) ש"היום הזה הוא מספר ג"פ הוי', הוא הג' מוחין דגדלות חב"ד" (וכן בפסוק "לתהלה לשם ולתפארת" (שבפרשתנו כו, יט), כמבואר בלקו"ת (פרשתנו מב, ב – מובא בלקוטי לוי"צ שם) דקאי על חב"ד) – ענינו של אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד.

22) לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג להערה 1. וש"נ. וראה ג"כ בענינינו (ח"י אלול): סה"ש תש"ג ע' 89 ואילך. שם ע' 186 ואילך. – נת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע' 199 ואילך.
23) וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן.
24) וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן.
25) וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן.
26) וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן.
27) וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן.